

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. P.14.1275.F

I. 1. P. C. e.a.,

II. J. V.,

Mr. Pierre Monville, advocaat bij de balie te Brussel,

III. B. P.

IV. 1. EUROPEES BUREAU VOOR OPENBARE AANGELEGENHEDEN
EN MENSENRECHTEN VAN DE INTERNATIONALE SCIENTO-
LOGY-KERK vzw,

2. F. A.,

Mr. Adrien Masset, advocaat bij de balie te Verviers,

V. 1. M. B.,

2. M. W.,

mr. Quentin Wauters, advocaat bij de balie te Brussel,

VI. SCIENTOLOGY-KERK VAN BELGIE vzw,

VII. P. R.,

Mrs. Cédric Vergauwen en Olivia Venet, advocaten bij de balie te Brussel,

- VIII. 1. M. Z.,
2. H. N.,
Mr. Johan Scheers, advocaat bij de balie te Brussel,
IX. A.-F. H.,
Mr. Inès Wouters, advocaat bij de balie te Brussel,

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

De cassatieberoepen zijn gericht tegen het arrest van het hof van beroep te Brussel, kamer van inbeschuldigingstelling, van 26 juni 2014.

De eisers J. V., M. W., M. Z., H. N. en A.-F. H. voeren elk in een memorie, twee middelen aan. De eiseres P. R. voert een middel aan in een memorie. Die zes memories zijn aan dit arrest gehecht.

Op de rechtszitting van 26 november 2014 heeft afdelingsvoorzitter Frédéric Close verslag uitgebracht en heeft advocaat-generaal Raymond Loop geconcludeerd.

Op 5 december 2014 hebben P. R. en A.-F. H. op de griffie van het Hof elk een nota van antwoord op de conclusie van het openbaar ministerie neergelegd.

II. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

(...)

B. Cassatieberoep van M. W.

1. In zoverre het cassatieberoep de eventuele onregelmatigheden, verzuimen of nietigheidsgronden met betrekking tot het verwijzingsarrest aan het toezicht van het Hof voorlegt

Beide middelen samen

Het eerste middel, dat schending aanvoert van artikel 149 Grondwet, verwijt het arrest dat het zijn beslissing niet regelmatig met redenen omkleedt waarbij het ho-

ger beroep van het openbaar ministerie, dat gericht is tegen de beschikking tot splitsing van de tegen de eiser ingestelde strafvordering, ontvankelijk wordt verklaard. Volgens het middel heeft de kamer van inbeschuldigingstelling verzuimd de conclusie van de eiser te beantwoorden waarin werd aangevoerd dat de beroepen beschikking niet vatbaar was voor hoger beroep, aangezien het een gewone maatregel van inwendige aard betrof.

Het tweede middel, dat zich beroept op artikel 1046 Gerechtelijk Wetboek, voert aan dat de kamer van inbeschuldigingstelling haar beslissing niet naar recht heeft verantwoord, aangezien de beschikking tot splitsing geen uitspraak deed over een geschil van feitelijke of juridische aard.

De voormelde grondwettelijke bepaling is niet van toepassing op de onderzoeks-gerechten die uitspraak doen over de regeling van de rechtspleging.

Het openbaar ministerie beschikt niet langer over de strafvordering zodra deze is ingesteld. Daaruit volgt dat de vorderingen die het in eerste aanleg heeft genomen, zijn recht op hoger beroep niet kunnen inperken en dat het, niettegenstaande artikel 1046 Gerechtelijk Wetboek, hoger beroep kan instellen tegen elke beslissing die de uitoefening van die strafvordering belet.

Het staat aan de rechter die kennisneemt van het hoger beroep tegen een beslissing tot splitsing van de zaken, om na te gaan of door zijn vaststellingen en overwegingen het afzonderlijk onderzoek van die zaken een partij geen onmiddellijk nadeel berokkent. Dat is het geval wanneer de splitsing de uitspraak over de strafvordering belet, vertraagt of anderszins in de weg staat.

Het arrest vermeldt dat het openbaar ministerie, *“in strijd met wat [de eiser] in conclusie aanvoert, er belang bij heeft en nog steeds gerechtigd is hoger beroep in te stellen tegen een beslissing tot splitsing waardoor de strafvordering die tegen die inverdenkinggestelde is ingesteld in het gedrang zou komen, zelfs indien het openbaar ministerie die splitsing zou hebben gevorderd”*.

Door te vermelden dat de beschikking tot splitsing van de tegen de eiser ingestelde strafvordering haar in het gedrang kon brengen, heeft de kamer van inbeschuldigingstelling geoordeeld dat de beroepen beslissing geen gewone maatregel van inwendige aard was.

Aldus beantwoordt het arrest de conclusie van de eiser door daar een andersluidende overweging tegenover te stellen, omkleedt het de ontvankelijkheid van het hoger beroep van het openbaar ministerie regelmatig met redenen en verantwoordt het die naar recht.

De middelen kunnen niet worden aangenomen.

Ambtshalve onderzoek van de beslissing

Er bestaat geen enkele onregelmatigheid, verzuim of nietigheidsgrond met betrekking tot het verwijzingsarrest.

(...)

C. Cassatieberoep van J. V.

Eerste middel

Het middel voert schending aan van artikel 6 EVRM en miskenning van het beginsel van de wapengelijkheid.

Het verwijt het arrest vooreerst het verzoek tot voeging bij het dossier van de Franse vertaling van de Engelse en Nederlandse stukken slechts te onderzoeken in het licht van de Taalwet Gerechtszaken en van de artikelen 3.1 en 3.2 van de Europese richtlijn 2010/64/EU van 20 oktober 2010 betreffende het recht op vertolking en vertaling, zonder de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 6 EVRM in aanmerking te nemen. Voorts verwijt het de kamer van inbeschuldigingstelling dat ze de eiser benadeelt, aangezien het openbaar ministerie de te vertalen stukken heeft kunnen kiezen.

In zoverre het middel aanvoert dat de keuze van de te vertalen stukken eenzijdig is geschied, uitsluitend tot staving van de beschuldiging, vereist het een onderzoek van feiten waarvoor het Hof niet bevoegd is.

De regel van de wapengelijkheid is als dusdanig geen algemeen rechtsbeginsel, maar vloeit voort uit het beginsel van de eerbiediging van het recht van verdediging en van het recht op een eerlijk proces.

Volgens overweging 14 in de aanhef van de voornoemde richtlijn, heeft deze tot doel de toepassing in de praktijk te vergemakkelijken van het recht op vertolking en vertaling ten behoeve van personen die de taal van de procedure niet spreken of verstaan, vastgelegd in artikel 6 EVRM, zoals uitgelegd door de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens.

Daaruit volgt dat de overwegingen volgens welke de bepalingen van die richtlijn werden nageleefd en dat geen enkele wetsbepaling de door de eiseres gevraagde vertalingen voorschrijft, inhouden dat de appelrechters het verweer hebben beantwoord dat de schending aanvoert van artikel 6 EVRM.

Daarnaast verantwoordt het fundamentele verschil tussen de doelstellingen van het openbaar ministerie en die van de vervolgte persoon dat het openbaar ministerie bijzondere prerogatieven geniet met het oog op het opsporen en vervolgen van strafbare feiten. Noch artikel 6 EVRM en met name het recht op een eerlijk proces dat daarin is vastgelegd, noch de eerbiediging van het recht van verdediging, houden in dat het openbaar ministerie en de persoon tegen wie de strafvordering is ingesteld, over dezelfde mogelijkheden beschikken om tussen te komen in de loop van het gerechtelijk onderzoek.

Daaruit volgt dat het openbaar ministerie wettig kan kiezen om slechts bepaalde stukken van het strafdossier te doen vertalen, wat de feitenrechter niet belet te beslissen om nog andere stukken te doen vertalen.

Het middel kan niet worden aangenomen.

(...)

D. Cassatieberoep van P. R.

Middel

Het middel, dat schending aanvoert van artikel 127, § 1, Wetboek van Strafvordering en artikel 6 EVRM, alsook miskennis van het recht van verdediging, verwijt het arrest dat het de strafvordering ontvankelijk verklaart hoewel het openbaar ministerie de vordering tot regeling van de rechtspleging heeft opgemaakt zonder dat de onderzoeksrechter vooraf een beschikking tot mededeling heeft verleend.

Eensdeels, hoewel dat artikel bepaalt dat de onderzoeksrechter, wanneer hij meent dat zijn onderzoek voltooid is, het dossier verzendt aan de procureur des Konings, onderwerpt de in het middel bedoelde bepaling van het Wetboek van Strafvordering die mededeling aan geen enkel bijzonder vormvoorschrift en legt het die rechter bijgevolg niet op om daartoe een beschikking te nemen.

Anderdeels, kan de procureur des Konings te allen tijde kennis nemen van de voortgang van het gerechtelijk onderzoek en op grond daarvan vorderingen voorschrijven. Hoewel de vordering tot regeling van de rechtspleging de zaak aanhangig maakt bij de raadkamer, ontlast ze de onderzoeksrechter toch niet van zijn onderzoeksoverdracht zolang het onderzoeksgerecht, nadat hij bij de raadkamer verslag heeft uitgebracht, zelf de rechtspleging niet regelt.

Die vordering ontzegt de persoon jegens wie de strafvordering is ingesteld, geen rechten, aangezien de onderzoeksrechter de bij hem aangebrachte feiten kan blijven onderzoeken, zowel à charge als à décharge.

Het arrest, dat heeft vastgesteld dat de onderzoeksrechter, na de aanvullende onderzoekshandelingen te hebben verricht waarom het openbaar ministerie na een eerste beschikking tot mededeling heeft verzocht, geen tweede beschikking heeft opgemaakt, oordeelt dat *“het aangeklaagde verzuim, waarvoor de wet geen sanctie bepaalt, het goede verloop van de rechtspleging niet heeft geschaad alsook het recht op een eerlijke behandeling van de zaak en het recht van verdediging niet in het gedrang heeft gebracht”*. Die overweging schendt artikel 6 EVRM niet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

Ambtshalve onderzoek van de beslissing

De substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen zijn in acht genomen en de beslissing is overeenkomstig de wet geweest.

E. Cassatieberoep van M. Z.

Eerste middel

Het middel voert aan dat het arrest artikel 6.3 EVRM en artikel 22 Taalwet Gerechtszaken schendt, door de vordering tot verwijzing van de rechtspleging naar het openbaar ministerie ter vertaling van stukken af te wijzen.

Het recht op vertaling is vastgesteld in artikel 6.3, a), dat eenieder die wordt vervolgd het recht waarborgt om onverwijld, in een taal welke hij verstaat, en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldigingen.

De rechter beoordeelt in feite of de inverdenkinggestelde op de hoogte werd gebracht in een taal die hij voldoende verstond opdat zijn recht van verdediging voor het onderzoeksgerechtigd in acht zou zijn genomen.

Krachtens artikel 22 Taalwet Gerechtszaken kan de verdachte die slechts één van de landstalen verstaat, vorderen dat bij zijn dossier een vertaling wordt gevoegd, in de taal die hij verstaat, van de processen-verbaal, de verklaringen van getuigen of klagers en de verslagen van deskundigen die in een andere landstaal zijn gesteld, op kosten van de Schatkist. Die bepaling geldt alleen voor de vertaling van de daarin vermelde stukken.

De magistraat van het openbaar ministerie kan weigeren gevolg te geven aan het verzoek om bepaalde stukken te vertalen als hij ervan overtuigd is dat de inverdenkinggestelde de taal verstaat waarin die stukken zijn gesteld, bijvoorbeeld wanneer dat uit de eigen verklaringen van de betrokkene blijkt.

Met overneming van de redenen van de beroepen beschikking heeft de kamer van inbeschuldiging vastgesteld dat de eiseres binnen de vereniging een leidinggevende functie heeft uitgeoefend, als secretaresse, als voorzitter en als verantwoordelijke voor “*externe zaken*”, met andere woorden werkzaamheden waarvoor de kennis van het Frans is vereist. Het arrest geeft voorts aan dat de eiseres door de pers werd geïnterviewd, een uitgebreide briefwisseling met de procureur des Konings heeft gevoerd en herhaaldelijk met de federale procureur heeft gesproken, steeds in het Frans.

Uit die vaststellingen hebben de appelrechters naar recht kunnen afleiden dat de eiseres de Franse taal voldoende beheerste, wat de door haar gevraagde vertalingen overbodig maakte.

Ten slotte is het, in strijd met wat het middel aanvoert, niet tegenstrijdig om de in het Frans gestelde vordering naar het Nederlands te doen vertalen en de vertaling te weigeren van andere stukken van het dossier naar het Nederlands.

Het middel kan niet worden aangenomen.

Tweede middel

In zoverre het middel schending aanvoert van de artikelen 59 en 120 Grondwet, die respectievelijk betrekking hebben op de vervolgingen ingesteld tegen een lid van de federale kamers of een lid van een Gemeenschaps- of Gewestparlement, en van artikel 5 EVRM dat betrekking heeft op het recht op vrijheid en veiligheid, met andere woorden bepalingen die geen verband houden met de bestreden beslissing, faalt het naar recht.

Voor het overige voert het middel schending aan van artikel 6 EVRM, miskenning van het recht op een eerlijk proces dat daarin is vastgelegd en schending van de artikelen 16 en 43, § 5, tweede lid, Taalwet Gerechtszaken.

In strijd met wat de eiseres aanvoert, bepaalt het voormelde artikel 16 niet dat alle stukken van het dossier in de taal van de rechtspleging moeten zijn gesteld.

Uit artikel 43, § 5, tweede lid, volgt evenmin dat de rechter, om te waarborgen dat hij de stukken begrijpt die in een andere landstaal zijn gesteld, moet zijn geslaagd voor het krachtens artikel 43^{quinquies} van de voormelde wet georganiseerde examen.

In zoverre het middel aanvoert dat de vonnisgerechten de onvertaalde verklaringen van de eiseres in het Nederlands eventueel niet zouden begrijpen, gaat het uit van een veronderstelling.

Het arrest, dat oordeelt dat de eiseres voldoende Frans kent, zoals reeds in antwoord op het eerste middel is gezegd, verantwoordt zijn beslissing naar recht dat er geen reden is om het verzoek om bijkomende vertalingen in te willigen.

Voor het overige hoefde de kamer van inbeschuldigingstelling de conclusie van de eiser niet te beantwoorden, aangezien geen enkele wetsbepaling de rechter oplegt zijn kennis van een andere landstaal dan die van de rechtspleging te bewijzen, noch om een veronderstelling te beantwoorden die geen verweer, vordering of exceptie uitmaakt, eigen aan de zaak in de staat waarin ze hem is voorgelegd.

Het middel kan niet worden aangenomen.

Ambtshalve onderzoek van de beslissing

De substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen zijn in acht genomen en de beslissing is overeenkomstig de wet geweest.

(...)

G. Cassatieberoep van A.-F. H.

Eerste middel in zijn geheel

Zonder te betwisten dat de redelijke termijn is overschreden, heeft de kamer van inbeschuldigingstelling geoordeeld dat die overschrijding in de fase van de regeling van de rechtspleging niet moest worden bestraft met een beslissing tot buitenvervolginstelling. Door dienaangaande de redenen over te nemen van de beroepen beschikking, heeft ze immers erop gewezen dat het tijdsverloop geen verlies of teloorgang van het bewijsmateriaal tot gevolg heeft gehad en evenmin het recht van verdediging van de eiseres onmogelijk maakt.

Het middel komt op tegen die beslissing op grond dat ze de artikelen 6.1 en 13 EVRM schendt. In het eerste onderdeel voert het aan dat, volgens het arrest, de redelijke termijn alleen is overschreden op voorwaarde dat een miskening van het recht van verdediging of een teloorgang van het bewijsmateriaal wordt aangetoond. In het tweede onderdeel voert het aan dat de kamer van inbeschuldigingstelling, door te weigeren de overschrijding te bestraffen, het recht van de eiseres op een daadwerkelijk rechtsmiddel heeft miskend.

Eensdeels heeft de kamer van inbeschuldigingstelling noch ontkend dat de redelijke termijn was overschreden noch dat die overschrijding moest worden bestraft.

Ze heeft alleen geoordeeld dat te dezen de door de eiseres voorgestelde sanctie niet kon worden toegepast.

Het eerste onderdeel gaat uit van een onjuiste interpretatie van de bestreden beslissing en mist bijgevolg feitelijke grondslag.

Anderdeels, als het onderzoeksgerecht het verweer moet onderzoeken dat de overschrijding van de redelijke termijn aanvoert, beoordeelt het de wijze waarop dit moet worden bestraft.

Met overneming van de redenen van de beroepen beschikking oordeelt het arrest dat, aangezien de overschrijding van de redelijke termijn te dezen niet tot een buitenvervolginstelling kan leiden, de weerslag van die miskennis van de bij artikel 6 EVRM gewaarborgde termijn door het vonnisgerecht wordt beoordeeld.

Aldus heeft het hof van beroep het hem voorgelegde verweer onderzocht en heeft het het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel geëerbiedigd, gewaarborgd door artikel 13 EVRM.

Het tweede onderdeel kan niet worden aangenomen.

Tweede middel

Het middel voert aan dat het arrest, door de vonnisgerechten het onderzoek van de bestraffing van het overschrijden van de redelijke termijn toe te vertrouwen, de betwiste rechtspleging onnodig verlengt. Het voert aan dat het arrest de conclusie van de eiseres op dat punt niet beantwoordt en ook dat het artikel 3 EVRM schendt.

Artikel 149 Grondwet, dat tot staving van het middel wordt aangevoerd, is niet van toepassing op de onderzoeksgerechten die uitspraak doen over de regeling van de rechtspleging.

In de zin van artikel 3 EVRM wordt onder vernederende behandeling elke daad begrepen die bij degene die ze ondergaat, in andermans of eigen ogen een zware vernedering of een verlies van waardigheid veroorzaakt.

De nadelen die voor de vervolgte persoon voortvloeien uit de vertragingen van de rechtspleging worden beoordeeld met inachtneming van artikel 6.1 EVRM en van

de mogelijkheid om de door de rechter vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn te bestraffen. Die nadelen zijn niet ernstig genoeg om een vernederende en onmenselijke behandeling te vormen in de zin van artikel 3 EVRM.

De appelrechters die oordelen dat de beslissing tot verwijzing van de eiseres geen schending uitmaakt van die voormelde bepaling, hebben het voorgestelde verweer beantwoord en hun beslissing regelmatig met redenen omkleed en naar recht verantwoord.

Het middel kan niet worden aangenomen.

Ambtshalve onderzoek van de beslissing

De substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen zijn in acht genomen en de beslissing is overeenkomstig de wet geweest.

Dictum

Het Hof,

Verwerpt de cassatieberoepen.

Veroordeelt de eisers tot de kosten van hun cassatieberoep.

Aldus geoordeeld door het Hof van Cassatie, tweede kamer, te Brussel, door afdelingsvoorzitter Frédéric Close, de raadsheren Benoît Dejemeppe, Gustave Stefens, Michel Lemal en Marie-Claire Ernotte, en in openbare terechtzitting van 10 december 2014 uitgesproken door afdelingsvoorzitter Frédéric Close, in aanwezigheid van advocaat-generaal Raymond Loop, met bijstand van griffier Fabienne Gobert.

Vertaling opgemaakt onder toezicht van afdelingsvoorzitter Luc Van hoogenbemt en overgeschreven met assistentie van afgevaardigd griffier Véronique Kosynsky.

De afgevaardigd griffier,

De afdelingsvoorzitter,